

πον την κυρίαν Ροσαύραν και τὸν Σαμαϊνὴν ἐμφανιζομένους, ἐκδικεῖται συρίζον καὶ κραυγάζον σκωπτικῶς.

Τὸ μέτωπον τοῦ Δημάρχου ρυτιδούται, τρομερὰ δὲ ἰδέα διέρχεται τὸν νοῦν του.

Μετὰ τὴν ἀποδοκιμασίαν ἐκείνην, τὸ πλῆθος ἐπαναλαμβάνει τὴν μονότονον πορείαν του, ἐπανερχόμενον ἑκατοντάκις εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

Αἱ ὄψεις φαίνονται ὅλαι τεθλιμμένες.

Αἱ μὲν αἱ ἰλαραὶ φυσιογνωμίαι, αἵτινες διακρίνονται ἐν μέσῳ τοσούτου πλῆθους, εἶνε αἱ τῶν ἐκ βερνικομένου ναστοχάρτου, ἐκτεθεῖσαι ὑπὸ παντοπόλου τινός πρὸ τῆς θύρας τοῦ μαγαζείου.

Ἐκ τῶν ἄνευ ὁδόντων στομάτων τῶν χαρτίνων ἐκείνων κεφαλῶν, φαίνεται ἐκπεμπόμενος σαρκαστικός γέλως.

Ἰσχνός τις ὄνος, ὅστις ἵσταται ὀγκανίζων πρὸ τῆς θύρας τοῦ Δημαρχείου, προκαλεῖ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

Δύο παῖδες, οἵτινες ἐκ τινος παραθύρου διασκηδάζουσι, σχηματίζοντες πομπόλυγας ἐκ σάπωνος, συγκρατοῦσι τοὺς διαβάτας ἐν στάσει παιδικῷ θαυμασμῷ.

Ἀλλὰ, ἰδοὺ... ὁ κρότος χύτρας τινος κτυπωμένης, προσελκύει τὸν κόσμον πρὸς ἄλλο τι μέρος.

— Οἱ μασκαράδες! οἱ μασκαράδες!

Ὁ Δημάρχος, μετὰ ὀφθαλμοφανοῦς εὐχαριστήσεως, ἐξαγάγει τὴν κεφαλὴν ἐξω τοῦ θεωρείου.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Οἱ ξένοι δὲν θὰ ἔχουσι λόγον νὰ παραπονεθῶσι!... Ἡ φιλοτιμία τῆς πόλεως ἐσώθη!...

Οἱ δύο ἄνθρωποι, οἵτινες προβαίνουνσι προηγούμενοι ὑπὸ παιδίου κρατοῦντος χύτραν, δὲν ἔχουσι τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπὸ πρόσωπίδος, ἀλλὰ रुपαινόμενον ὑπὸ μίγματος ἀνθρακος καὶ γύψου ἱκανοῦ νὰ παραμορφώσῃ αὐτούς.

Ὁ μὲν, ὑψηλότερος τὸ ἀνάστημα καὶ γενειοφόρος, φορεῖ γυναικεῖαν ἐνδυμασίαν μόλις κατερχομένην ἄγχι τοῦ γόνατος.

Ὁ δὲ φορεῖ ἐκλεκτικὴν τινα ἐσθήτα, ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνονται πάντα τὰ ράκη καὶ πᾶσαι αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς ὑψηλῆς.

Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ προχωροῦσιν ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους, πηδῶντες, ἐναγκαλισθέντες ὑπὸ σκελετόν τινα ἀλεξιβροχίου, ἀρθροῦντες λέξεις ἄνευ ἐννοίας.

Ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἀπερίγραπτος.

Αἱ φωναί, τὰ πηδήματα, οἱ χυδαῖοι ἀστεῖσμοι τῶν δύο τούτων προσωπιδοφόρων, εἰς οὓς βραδύτερον προστίθεται καὶ μέθυσός τις, φορῶν ἄπλοῦν ὑποκάμισον καὶ προσφῆρων εἰς τὰς γυναῖκας λευκὸν οἶνον ἐντὸς ἀκατονόμαστου ἀγγείου, παρῆστησαν μέχρις ἐσπέρας τὸ σπουδαιότερον καὶ μάλλον ἐν ἐνδιαφέρον ἐπεισόδιον τῆς ἐορτῆς.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐντὸς ἀμαξίου κλειστοῦ, εἰσέρχοντο εἰς τὴν πόλιν καὶ κατήρχοντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Τηλεβόλου οἱ σύζυγοι Πανδόλφοι, ἐλθόντες εἰς Ρ... ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Ἀριστοδήμου.

Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ εἶχον ὄψιν ἀνθρώπων, ἐλθόντων ὅπως παραστῶσιν εἰς κηδεῖαν.

Εἰσελθόντες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐζήτησαν δωμάτιον διὰ τὴν νύκτα.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἔνθα μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον, ἐθαπύλευε νεκρικὴ σιγή. Δὲν ἐφαίνοντο ἢ σοβαραὶ ὄψεις συζύγων καὶ αὐστηραὶ μορφαὶ πατέρων, ἐλθόντων παρὰ τὴν θέλησίν των, νὰ ἐορτάσωσι τὰς ἀπόκρεω μετὰ τῆς οἰκογενείας.

Οἱ σύζυγοι Πανδόλφοι, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, δὲν ἀντήλλαξαν εἰμὴ ὀλίγιστα μονοσύλλαβα, καὶ αὐτὰ χαμηλοφώνως, ὥστε ἦσαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Παραλείπομεν τὰ ἄλλα τοιαῦτα ἐπεισόδια, καὶ διὰ τοῦ προνομίου, ὅπερ ἔχουσιν οἱ μυθιστοριογράφοι καὶ οἱ ποιηταί, καταργοῦμεν ὅλον τὸν καιρὸν τὸν διατρεχάντα μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς παραστάσεως τοῦ Ἀριστοδήμου.

Ἡ μικρὰ πρὸ τοῦ θεάτρου πλατεῖα ἤρξατο πληρουμένη ἀνθρώπων.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν πεντήκοντα περίπου χαμίνια συνωστίζοντο πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Ραμβάλδος, γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ κοινοῦ, εἶχε λάβει πάντα τὰ μέτρα ὅπως ἡ παράστασις ἀρξήται ἀκριβῶς κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν.

Πάντες οἱ ὑποκριταὶ εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ὁ Γεώργιος, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν δύο ξενοδόχων, ἐνεδύετο ἐν τῷ δωματίῳ του.

(ἀκολουθεῖ)

## ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ(\*)

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόε Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσά)

Ἐπάρχουσιν ἰδανικαὶ σειραὶ συμβεβηκότων, οἵτινες ἐξελίσσονται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς πραγματικάς. Οἱ ἄνθρωποι καὶ αἱ περιστάσεις, ἐν γένει, τροποποιοῦσι τὸν ἰδανικὸν εὖν τῶν συμβεβηκότων, εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται αὐτοῖς ἀτελής· καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν καθίστανται ἐπίσης ἀτελεῖ. Οὕτω συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἀναμόρφωσιν, τὸ δόγμα τῶν διαμαρτυρομένων ἄντε ἀτέσῃ ὑπὸ τοῦ Δουθηρανισμοῦ.

ΝΟΒΑΛΙΣ

Ὀλίγοι εἶνε, καὶ μεταξὺ αὐτῶν, ἔτι τῶν πλέον γαληνῶς σκεπτομένων, οἱ μὴ κυριευθέντες ποτὲ ἐν μέρει ὑπὸ τινος, κενῆς μὲν, ἀλλ' ἐντόνου πίστεως πρὸς τὸ ὑπερφυσικόν, παρ' αὐτόν τοιοῦτο.

(\*) Ἡ πορεῖσα σημείωσις χρησιμεύει, ἵνα ὁ ἀναγνώστης κατανοήσῃ τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τοῦ διηγήματος. Νεῖνίς τις, ἡ Μαίρη Κοικιλία Ρόγιερ, ἐξολοφονήθη ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ θάνατός της παρήγαγε σφοδρὸν καὶ παρατεταμένον ἐνδ' αἶφρον, ἀλλὰ τὸ περικαλύπτει αὐτὸν μυστήριον δὲν εἶχεν εἰς ἀποκαλυρῆ, ὅτε ἐγράφη καὶ ἐδημοσιεύθη τὸ παρὸν διήγημα (Νοέμβριος, 1842), ἐ. π. ὁ συγγραφεὺς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐξιστορήσεως τῆς τυχῆς μιᾶς παρ' αὐτῆς ἐργατίδος, ἐλάττωε λεπτο-

ἐκ τινων συμπτώσεων, ἃς τὸ πνεῦμα, ὡς ἐκ τοῦ λίαν θαυμασίου κατὰ τὸ φαινόμενον χαρακτη-  
ρὸς των, ἀδυνατεῖ νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀπλᾶς συμπτώ-  
σεις. Τὰ τοιαῦτα αἰσθήματα (διότι ἡ πίστις, περὶ  
ἧς ὁμιλῶ, οὐδέποτε κέκτεται τὴν πλήρη ἐνέργειαν  
τῆς σκέψεως), τὰ τοιαῦτα αἰσθήματα, δυσκόλως  
δύνανται νὰ καταστέλλωνται, ὅταν τοῦλάχιστον  
δὲν πρέχωνται εἰς τινὰ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ βουλή-  
σεως. ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ, ὃν κάμνει ἐσκεμμένως  
ἐπὶ τῶν πιθανοτήτων. Εἶνε δὲ κατ' οὐσίαν ὁ ὑπολο-  
γισμὸς οὗτος, καθαρῶς μαθηματικός· καὶ οὕτω, ἐ-  
ρχομεν μίαν τῶν ἀναμφισβήτητως ἀκριβεστέρων ἀνω-  
μαλιῶν τῆς ἐπιστήμης, προσκολλημένην ἐπὶ τῆς  
σκιάς καὶ τοῦ πνευματικοῦ μέρους καὶ αὐτοῦ ἔτι  
τοῦ πλέον ἀνεπιδέκτου ψηλαφήσεως ἀντικειμένου.

Αἱ παράδοξοι λεπτομερείαι, ἃς ἐνταῦθα δημο-  
σιεύω, ἀποτελοῦσι, σχετικῶς πρὸς τὴν διαδοχὴν  
τῶν ἐποχῶν, ὡς θὰ ἴδῃ τις, τὸν πρῶτον βραχίονα  
μιας σειρᾶς συμπτώσεων, ἃς μόλις δύναται  
τις τις νὰ φαντασθῇ, καὶ τῶν ὁποίων τὸν δευτερεῦ-  
οντα βραχίονα θ' ἀνύρῃ ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ προσ-  
προσάτῳ δολοφονίᾳ τῆς Μαίρης Καικιλίας Ρόγκερ,  
ἐν Νέξ Γόρρη.

Ὅτε πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπετύπωσα ἐν τῷ διηγή-  
ματί μου, τῇ Διπλῇ Δολοφονίᾳ τῆς ὁδοῦ  
Μόργ, χαρακτηριστικὰ τινὰ, τὰ μᾶλλον ἔξοχα τῆς  
πνευματικῆς φύσεως τοῦ φίλου μου ἱππότης Λυγού-  
στου Δυπέν (\*), οὐτὲ καὶ ἐφανταζόμην ὅτι ἐμελλόν-  
ποτε νὰ ἐκπνέθω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ὁ μό-  
νος μου σκοπὸς ἦτο ἡ ἐξεικόνισις τοῦ χαρακτήρος τοῦ  
φίλου μου, καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μου τού-  
του εἶχεν ἐξυπερετήσῃ ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ἀλλόκοτος  
σειρὰ τῶν τότε συμβεβηκότων, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα  
ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸ κοινὸν ἡ ἔξοχος ἰδιοσυγκρα-  
σία τοῦ Δυπέν. Ἐκτοτε, μοὶ ἦτο εὐκολον ν' ἀνα-  
γράφω καὶ διάφορα ἄλλα παραδείγματα, ἀλλ' οὐδὲν  
πιοῦστέρον θὰ ἠδυνάμην δι' αὐτῶν ν' ἀποδείξω. Ἐν  
τούτοις, ἡ καταπληκτικὴ ἐξέλιξις προσφάτων συμ-  
βεβηκότων ἀφύπνισεν ἀποτόμως ἐν τῇ μνήμῃ μου  
λεπτομερείας τινὰς περιπλέον, αἵτινες θ' ἀποτελέ-  
σωσι, συμπεραίνω, διήγησιν ἰδιαίτην.

Μετὰ τὴν λύσιν τῆς τραγωδίας τῆς ὁδοῦ Μόργ,  
ὁ ἱππότης Δυπέν, οὗτινος τὸ πνεῦμα εἶχε πλέον

μερῶς τὰ οὐσιώδη καὶ μὴ γεγονότα, ὥς καὶ αὐτὰ τὰ ἀπλῶς  
παράλληλα, τῆς πραγματικῆς δολοφονίας τῆς Μαίρης Ρόγκερ.  
Οὕτω πᾶν συμπέρασμα ἐφημεροσμένον ἐπὶ τῆς πλαστῆς διηγή-  
σεως ὅσον ν' ἀποδόθῃ εἰς τὴν ἀληθῆ· καὶ σκοπὸς τοῦ ἔργου εἶνε  
ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἀληθείας.

Τὸ Μυστήριον τῆς Μαρίας Ροζέτου εἶχε γραφῇ  
μακρὰν τοῦ θέτρου τοῦ ἐγκλήματος μόνον βοηθήματα πρὸς συν-  
θεσιν αὐτοῦ εἶχε ἐφημερίδας, ὅσας ἠδυνάμην νὰ προμηθεύω.  
Καὶ οὕτω ἐστερήθη πολλῶν μνημείων, ἅτινα θὰ τὸν ὠφέλιμον πολὺ  
εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀν' εὐρίσκετο οὗτος ἐκεῖ ἵνα κάμῃ ἐπιτοπίους  
παρατηρήσεις. Εἰς ταῦτα προσέθετον, ὅτι αἱ μαρτυρίαι δυο προ-  
σώπων, ὃν τὸ ἕτερον εἶνε ἡ κυρία Δελὺκ τοῦ διηγήματος, αἱ γε-  
νόμεναι ἐν ἐποχαῖς διαφόροις καὶ πολὺ μετὰ τὴν δημοσίευσιν  
τοῦ παρόντος διηγήματος, ἐπεκυρώσαν πληρέστατα οὐ μόνον τὸ  
συμπέρασμα ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ὁλοκλήρους τὰς κυριωτέρας  
ὑποθέσεις λεπτομερείας, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ συμπέρασμα τοῦ  
διηγήματος τούτου.

(\*) Περὶ τοῦ διερευνητικοῦ πνεύματος τοῦ Δυπέν γίνεται ἐν λε-  
πτομερείᾳ λόγος ἐν τῷ μαγευτικῷ διηγήματι: Διπλῇ Δολο-  
φονίᾳ τῆς ὁδοῦ Μόργ.

ἀπαλλαγῇ τῆς ἀπασχολούσης αὐτὸ ὑποθέσεως ταύ-  
της, παρεδόθη ἐκ νέου εἰς τοὺς βαθεῖς ρεμβασμούς,  
τὴν παλαιάν του ταύτην ἔξιν. Λίαν ἐπιρρεπὴς πάν-  
τοτε, καθ' οἷον δῆποτε χρόνον, εἰς τὸ ρεμβάζειν,  
παρεδόθη καὶ πάλιν ταχύτατα εἰς ταῦτα. Ἀμφό-  
τεροι δὲ ἡμεῖς, διακείμενοι ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ οἰκή-  
ματι τοῦ προαστείου Ἀγίου Γερμανοῦ, παρημελή-  
σαμεν πᾶσαν περὶ μέλλοντος φροντίδα καὶ ἀφω-  
σιώθημεν ἡρέμα εἰς τὸ παρόν, ποικίλλοντες διὰ τῶν  
ρεμβασμῶν ἡμῶν τὸ ἀνικρόν ὕψος τοῦ περίξ  
κόσμου.

Ἄλλ' οἱ ρεμβασμοὶ οὗτοι δὲν ἦσαν ἀνεν διακο-  
πῶν. Ὡς ἐννοεῖ τις εὐκόλως, ἡ θριαμβευτικὴ τοῦ φί-  
λου μου ἐπιτυχία ἐπὶ τοῦ δράματος τῆς ὁδοῦ Μόργ  
παρήγαγε ζωηράν ἐντύπωσιν παρὰ τῇ παρισυνῇ ἀτυ-  
νομίᾳ. Τὸ ὄνομα τοῦ Δυπέν κατέστη λέξις κοινο-  
τάτη διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους. Ὁ ἀπλοὺς  
χαρακτήρ τῶν συμπερασμάτων δι' ὧν εἶχε λύσει τὸ  
μυστήριον, οὐδέποτε ἐξηγήθη εἰς τὸν διευθυντὴν ἢ  
εἰς ἄλλο τι πρόσωπον, πλην ἐμοῦ, ὡς ἐκ τούτου δὲ  
ἡ ὑπόθεσις ἐθεωρήθη ὡς τι παραπλήσιον θαύματος,  
καὶ πάντες ἀπέδωκαν τὴν θαυμασίαν αὐτὴν λύσιν  
εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἀναλυτικῶν λειτουργειῶν τοῦ  
ἱππότη. Καὶ θὰ ἠδύνατο μὲν ὁ Δυπέν διὰ τῆς εἰ-  
λικρινείας του νὰ ἐκβάλῃ τοιαύτης πλανῆς πάν-  
τας τοὺς ἀπορῶντας, ἀλλ' ἡ ραθυμία του δὲν ἐν-  
διέφερε πλέον αὐτὸν ἀπὸ πολλοῦ. Καὶ οὕτω, ὁ φίλος  
μας εἶχε καταστῆ ὁ φάρος πρὸς ὃν ἐστρέφοντο πάν-  
τοτε τὰ βλέμματα τῆς ἀστυνομίας, ἐπικαλεσθείσης  
τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ εἰς πλείστας περιστάσεις. Μία  
τῶν ἀξιολογωτέρων τούτων ὑπῆρξεν ἡ δολοφονία  
νεάνιδος καλουμένης Μαρίας Ροζέτου.

Ἡ δολοφονία αὕτη ἐγένετο δύο περίπου ἔτη μετὰ  
τὸ φοικῶδες συμβεβηκὸς τῆς ὁδοῦ Μόργ. Ἡ Μαρία  
ἦτο ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τῆς χήρας Ἑστέλλας Ρο-  
ζέτου. Ὁ πατὴρ εἶχεν ἀποθάνει ἐν ᾧ ἡ κόρη ἦτο ἔτι  
παιδίον, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου αὐτοῦ μέ-  
χρις ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους πρὸ τῆς δολοφονίας τῆς  
ἀποτελεύσεως τὴν ὑπόθεσιν τοῦ παρόντος διηγήμα-  
τος, ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη κατώκουν πάντοτε ὁμοῦ  
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου (\*\*) ἐνθα ἡ κυρία Ροζέ-  
του διετῆρει οἰκήμα ὑποτρόφων, βοηθουμένη ὑπὸ  
τῆς θυγατρὸς της. Οὕτως ἔβχιον τὰ πράγματα, μέ-  
χρις οὐ ἡ Μαρία εἰσῆλθεν εἰς τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον  
τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτος, ὁπότε ἡ ἐκτακτος αὐτῆς  
καλλονὴ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν μυροπώλου τινὸς,  
ἔχοντος τὸ κατάστημά του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παλαιᾶ Ροα-  
γιαλ, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων ἐσύχναζον τολμη-  
ροὶ τυχοδιώκται ἐκ τῶν λυμαινομένων τὰ περίξ. Ὁ  
κ. Λεβλάν (\*\*) προέβλεπε καλῶς τὴν αὔξησιν τῆς  
πελατείας ἣν ἐμελλε νὰ τῷ ἐπιφέρῃ ἡ ἐν τῷ κατα-  
στήματι πρόσληψις τῆς ὠραίας Μαρίας· αἱ δὲ προ-  
τάσεις ἐγένοντο εὐθὺς μετὰ προθυμίας δεκταὶ ἐκ μέ-  
ρους τῆς νεάνιδος, μολοντοὶ ἐγέννησεν διαταγμοὺς  
παρὰ τῇ κυρίᾳ Ροζέτου.

Αἱ ἐλπίδες τοῦ μυροπώλου ἐπραγματοποιήθησαν

(\*) Nassau - Street.

(\*\*) Ἀνδρῶν.

καὶ τὰ θέλητρα τῆς λαμπρᾶς ἐργατικῆς κατέστησαν εὐθὺς τὰς αἰθούσας του περιφήμου. Ἐπὶ ἐν περὶπου ἔτος εἰργάσθη ἡ Μαρία ἐν τῷ μυροπωλείῳ τούτῳ, ὅτε ἡμέραν τινὰ οἱ θαυμασταὶ τῆς ἡμεῖναν ἀπέλπιδες ὡς ἐκ τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς ἐξαφανίσεως ἀπὸ τοῦ καταστήματος. Ὁ κύριος Λεβλάν ἠδυνάτει καθ' ὁλοκληρίαν νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἀπουσίας τῆς, καὶ ἡ κυρία Ροζέτου κατέστη παράφορος ἐξ ἀνησυχίας καὶ τρόμου. Αἱ ἡμερίδες εὐθὺς ἐπελάθοντο τοῦ ζητήματος, καὶ ἡ ἀστυνομία ἠτοιμάζετο νὰ προβῇ εἰς σοβαρὰς ἐρεῦνας, ὅτε μίαν πρωΐαν μετὰ παρέλευσιν ἑβδομάδος, ἐφάνη καὶ πάλιν ἡ Μαρία κατὰ τὸ συνήθες εἰς τὸ ἐν τῷ καταστήματι λογιστήριόν τῆς, ὕγιης μὲν, ἀλλὰ μὲ μορφήν προδίδουσαν ἐλαφρὸν θλίψιν. "Ὀλοι αἱ ἀνακρίσεις, πλὴν τῶν ἰδιαιτέρως γενομένων, κατέπαυσαν εὐθὺς. Ὁ Λεβλάν ἐδείκνυνεν, ὡς καὶ πρότερον, πλήρη ἄγνοιαν. Μαρία καὶ ἡ κυρία Ροζέτου ἀπήντησαν εἰς ὅλας τὰς γενομένας ἐρωτήσεις, ὅτι ἐκείνη διήλθε τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ἐν τινι συγγενικῇ οἰκίᾳ ἐν τῇ ἐξοχῇ. Καὶ οὕτως ἡ ὑπόθεσις ἔληξε καὶ ἐλησμονήθη ὁλοτελῶς, διότι ἡ νεάνις, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῶν προπετῶν περιέργων, ἐγκατέλιπε τὸ μυροπωλεῖον καὶ ἐζήτησεν ἔσουλαν εἰς τὸν ἐν ὁδῷ ἁγίου Ἀνδρέου μητρικὸν τῆς οἶκον.

Πέντε περὶπου μῆνες εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς εἰς τὸν μητρικὸν οἶκον ἐπανόδου τῆς Μαρίας, ὅτε καὶ πάλιν οἱ φίλοι τῆς ἐταράχθησαν, ἔνεκεν αἰφνιδίας καὶ νέας ἐξαφανίσεως. Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας οὐδὲν ἠκούσθη περὶ αὐτῆς, τὴν δὲ τετάρτην ἀνευρέθη τὸ πτώμα τῆς πλέον ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα (\*), παρὰ τὴν ὄχθην τὴν κειμένην ἀπέναντι τοῦ τετραγώνου διαμερίσματος, οὐτινος τὴν μίαν τῶν πλευρῶν ἀποτελεῖ ἡ ὁδὸς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, εἰς μέρος μικρὸν ἀπέχον τῶν ἀποκέντρων περιχώρων τοῦ διαφράγματος τῆς Ρούλης (\*\*).

Ἡ ἀπάνθρωπος δολοφονία (διότι τὰ πάντα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδείκνυν προφανῶς, ὅτι εἶχε διαπραχθῇ δολοφονία,) ἡ νεότης τοῦ θύματος, καὶ πρὸ πάντων τὸ πρόδηλον τῆς πράξεως, τὰ πάντα συνέτεινον, ἵνα συγκινήσωσι σφοδρῶς τοὺς αἰσθητοὺς Παρισινούς. Οὐδὲν ἄλλο παρόμοιον συμβεβηκὸς ἐνθυμούμαι παρασχὼν τοσοῦτο ζῶηράν καὶ γενικὴν ἐντύπωσιν. Ἐπὶ τινὰς ἑβδομάδας αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις τῆς ἡμέρας ἐξέπνευσαν ἀφ' ἐαυτῶν, ὑποχωρήσασαι εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ ἀντικειμένου συζητήσεις. Ὁ νομάρχης κατέβαλεν ἐκτάκτους προσπαθείας καὶ ὅλοι αἱ δυνάμεις τῆς παρισινῆς ἀστυνομίας ἐτέθησαν πυρετωδῶς εἰς ἐνέργειαν.

(Ἀκροαθεῖ)

(\*) Οὐδὲσαν.

(\*\*) Weeharoken.

## Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ

Ἡ περιγραφὴ τῶν ἡμετέρων λιμοκοντόρων ὀλίγον θὰ εἰκίνει τὸ ἐνδιαφέρον. Τοὺς γνωρίζετε ὅλοι κάλλιστα. Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρῶγμα διὰ τὸν εἶρωτα καὶ ἀγέρωχον Παρισίνον περιπατητὴν τῶν Βουλευμάτων, ὁ ὅστις τὴν κατωτέρω πιστὴν εἰκόνα παρέχει ἡμῖν ὁ Paul Ginisty.

Ἐἶνε τεσσαρακοντούτης, ὠραῖος νεανίας, ἀλλ' ὀλίγον κυρτός. Οἱ κρόασοί του εἶνε ὑπόγαιοι. Τὸ ὄλον αὐτοῦ ἀποπνέει τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τοὺς τοιοῦτους Παρισινὸς χάριν. Τείνει τὴν χεῖρα, ἀδιαφύκως. Συνδιαλέγεται δι' ἄλλοκότον διαλέκτον. Ἐκσφενδονίζει αἶφνης ὡς σφαῖραν κυκλὸν τινα ἀστεῖσμόν, καὶ ἔπειτα ὑποκλίνεται καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του, ἐν ᾧ ἀκούω τὰ λέγει περὶ ἐμὲ "τὶ λιμοκοντόρος!",

Περιπατητὴς τῶν Βουλευμάτων! Ἀλλὰ τὶ μέρος λόγου εἶνε ἡ πόδιον τὸ ἄτομον τοῦτο; Ἀς ἐξηγηθῶμεν σαφέστερον.

Μὴ συγχέετε αὐτὸν πρὸς τὸ καλούμενον gommeux. Ὁ περιπατητὴς τῶν Βουλευμάτων ἀρκεῖται τὰ ζῇ ὡς πλάσμα ἄτοπον, ὡς παραφρονία τις μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἐνδιαφέρεται περὶ ἄλλων κομψομένων, φορόντων βραχείας καὶ στεγὰς περισκελίδας καὶ ὑποδήματα μυτηρά. Ὁ ἡμέτερος περιπατητὴς, ἔχει τὸ περιπατεῖν ὡς ἔργον. Διέρχεται τὸ βουλευμάτων, ἀγέρωχος ἐπὶ τῇ ἀσχημίᾳ του, ἀλαζῶν, προκαλῶν τοὺς ἐμπαιγμούς, καὶ διέρχεται αὐτὸ ἀδιακόπως.

Ὁ περιπατητὴς οὗτος ἔλαβε κατοχὴν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ πεζοδρομίου, ἔχει ἐγκαθιδρυθῇ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ περιπάτου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Μαγδαληνῆς μέχρι τῆς ὁδοῦ Μονμάρτης, ἐδημιούργησεν ἕδιον ἐπάγγελμα

\* \*

Τὸ ἀμυντικὸν καὶ ἐπιθετικὸν ὅπλον τοῦ περιπατητοῦ τῶν βουλευμάτων εἶνε τὸ σκῶμμα. Σκώπτει τὰ πάντα, σκώπτει καὶ σᾶς καὶ ἑαυτὸν ἔτι, πρὸ πάντων ἑαυτὸν, κατὰ τρόπον θελκτικώτατον.

Πῶς ζῇ; Δι' ἐνὸς σκώμματος, ὅχι, ἐννοεῖ τις, κατὰ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν, ἀλλ' ἐν τῇ σημασίᾳ αὐτοῦ τῇ ὅπως παρισυνῇ, ἥτις ἐμφαίνει τι γελοῖον, ἀρεπιδεκτὸν πάντοτε ἀπαντήσεως. Διὰ τοῦ πνεύματός του; Διὰ τοῦ ὅχι; Καὶ δι' αὐτοῦ πολλάκις

Πόθεν κατάγεται; Τὸ τοιοῦτον ἐν Παρίσιος δὲν ἐξετάζεται. Ὁραὶ τις ἢ καὶ μετρία χαριτολογία καθιστᾷ περιττὴν πῶσαν περαιτέρω ἐξήγησιν. Ἄλλως τε, εἶνε γνωστὸς εἰς ὅλους. Γηράσκων δὲ, καθίσταται ἀληθὲς μαγελὰ διὰ τὸ βουλευμάτων. Καὶ ἔπειτα, σκέφθητε! ἄνθρωπος (ὡς τριακοταετίαρ ὄλην ἐπὶ τοῦ βουλευμάτων! Καὶ πῶς διέρχεται ἔτι τὰς νύκτας του! πῶς γενματίζει! πῶς παράγει ἀκόμη ἐντύπωσιν πρὸ τῶν βλεμμάτων τῶν νεανίδων, αἵτινες τὸν θεωροῦσι, χαίρουσαι! Ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖν ἀκόμη νὰ ἔχῃ τὸν ῥοδὸν του ἀφιερωμένον εἰς τὰ λογοπαίγνια! Εἶνε θεὸς εἰς τὸ εἶδος του

Τὸ ἔργον του; Οὐδέποτε ἐστάθη, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ ἂν ποτε τῷ συνέβη τὸ τοιοῦτον ἀπευχετῶν, ἐφέλαθεν ἐννοεῖται τὸ πρῶτά ἐπὶ ἀστεῖαν ἐποψίαν.

\* \*